

Gyulai élményterápia, 20 éves a klub, Éljenek a bátrak!

Gyula mindig keblére ölel.

18 évesen, a sikeres egyetemi felviteliről szóló értesítéssel a zsebemben nagyszerű érzés volt elcsípni egy ezüstöt 100 mellen a vidékbajnokságon. Hiszen a továbbtanulás miatt már csak félgőzzel edzettem. Ki gondolta volna akkor, hogy húsz, majd újabb tíz év kihagyás után ismét ugyanabban a medencében tempózok majd?

Ma is megdobban a szívem, mikor a kis fahídra lépve megpillantom a fölém tornyosuló medencét. Jó bekukucskálni az alagsor folyosójának üvegablakán, ellesni a kecses víz alatti mozdulatokat. Jó a perzselő nap elől bemenekülni a kis fedettbe és megmártózni hűs vízben két versenyszám között. Itt lehet a legjobban pecsenyére sülni és itt a legfinomabb a gyümölcsleves. Nagy élmény végigszurkolni a pillepárbaj gladiátori küzdelmét, közben kicsit irigykedni, milyen jól megy nekik. Élvezet számba venni a zsákmányokat: érem, kupa, kolbász...Klassz, hogy még fel tudok mászni a dobogóra, akár a legfelső fokára is...És végül nagyszerű érzés négyszeres tiszteletbeli nagyinak lenni a váltókban!

Az, hogy még el merek indulni egy-egy versenyen, a rendszeres edzéseknek köszönhető. Az edzések pedig a klub keretein belül folynak. Igaz, folyamatosan a létünkért küzdünk, egyre szűkülő térben és időben, de dacreakcióként egyre növekedő létszámmal és elpusztíthatatlan jókedvvel. Ki tudna ellenállni egy „szendvicsnek”? Ki ne élvezné az” iramjátékot”? Majdnem, fordított és elcsúsztatott vegyesek, 1 hossz pille egy levegővel, oda pille, vissza gyors váltó, mellúszás dupla lehúzással, csúsztatásvariációk, játékos pille, 25-ök 30 másodpercre kimászással / már aki még tud ilyet /, „adekvát” párok gigászi küzdelme és még megannyi megunthatatlan csemege dobja fel az edzéseket.

Úszunk, mert szeretünk úszni, úszunk az egészségünkért, úszunk, hogy kipróbáljuk, tudunk-e még fejlődni / vagy hogy megtudjuk, mennyit romlottunk tavaly óta ☺ /, úszunk elhunyt társainkra emlékezve, úszunk nemes célokért kampányolva. Úszunk azokért a gyermekekért, akik súlyos betegséggel küzdenek, de nem adják fel, és akik a Bátor Tábournak köszönhetően újra önfeledt gyermekek lehetnek néhány hétig, miközben testileg - lelkiileg megerősödnek. Én azokra is gyakran gondolok, akik már nem lehetnek közöttünk. Furcsa módon mégis itt vannak velünk és erőt adnak ahhoz, hogy beteg társaikért tegyünk valamit. Kívánom, hogy valamennyien gyógyuljanak meg és ehhez szeretnék magam is hozzájárulni. Nem kell hozzá mást tenni, mint úszni. A medencében sokan elférünk, bárki csalogozhat. Bátraké a medence, csobbanjunk bele minél többen!

Legoza Éva